

KOŠENINOVI AKICI V SPOMIN

Ni bilo dolgo, odkar smo izvedeli, da je hudo bolna. Še pred štirinajstimi dnevi, ko sva se v bolnici na Golniku pogovarjala, je bila še polna optimizma. Potem pa smo izvedeli, da je ni več. Posebno nas Ločane je ta vest pretresla. Ali je mogoče, da je ne bomo nikoli več srečali na Mestnem trgu. Njen zvonki smeh je utihnil za vedno. Znani novinar je nekoč zapisal, da je bil ta smeh poseben, žlahten, bogat kot zven cekinov in nalezljiv. In tega smeha, s katerim je vsakogar očarala, ne bo nikoli več.

Rojena je bila pred šestdesetimi leti kot drugi otrok znanemu loškemu dimnikarju Petru Košenini. Krstili so jo za Ivanko, rekli so ji Ivankica, sama pa se je ob prvem čebljanju, ko še ni mogla izgovoriti celega imena, preimenovala v Akico in vse življenje je to ostala.

Rojena je sicer bila pri Zofkežu na Placu, toda leto zatem se je družina preselila v lastni dom v Klobovsovo ulico in Akica je vse življenje preživela v svoji priljubljeni Gasi. Tam se je igrala kot otrok, zrasla v dekle, tam se je tudi v zadnjih letih včasih usedla na klop in se vsaj malo odpočila od neumornega dela. Tudi, ko si je ustvarjala svoj dom, ni mogla iz svoje Gase. Sosedovo hišo si je preuredila v biser ob loškem obzidju. Tam je prav tako prirasla k Škofji Loki njena hčerka Mira in tu rastejo tudi njeni vnuki.

Bila je s srcem in dušo fotograf. Že oče je bil navdušen fotoamater in kot otrok je radovedno sledila njegovemu delu. Ko je bila stara petnajst let, se je odločila: fotograf bom. Mati je želela, da bi študirala farmacijo, toda ni se dala pregovoriti. Odšla je k znanemu loškemu fotografu Avgustu Blazniku na Poljansko cesto in se izučila za fotografa. In nikdar ji ni bilo žal, kot je sama pripovedovala. Leta 1948 je opravila pomočniški izpit in leta 1953 še mojstrskega ter začela samostojno pot fotografa v starem Blaznikovem ateljeju. Leta 1961 je odprla lastni fotografski atelje FOTO AKI na Mestnem trgu 27 in se leta 1985 preselila v novo adaptirani lokal na Mestnem trgu 30. Tu bo hčerka Mira nadaljevala njeno

delo in Ločani bodo še dolga leta, iz roda v rod, pripovedovali, zakaj se ta atelje imenuje FOTO AKI. Atelje ni običajni lokal. Akica mu je vdihnila dušo in danes je mesto za srečanje vseh Ločanov, ki pridejo na Mestni trg.

Iz Akice je vedno žarela dobrotta, vedrina, razumevanje do sočloveka, zato so se ljudje tudi s svojimi težavami obračali k njej. Vedno je znala vsakomur prisluhniti in mu pomagati. Vselej pa je voljno prisluhnila tudi drugim prošnjam. Ni je bilo kakršne koli dobrodelne akcije ali prireditve v Škofji Loki, ni je bilo generacije šolarjev, dijakov, študentov, kjer ne bi pomagala s svojimi dobrohotnimi nasveti in z denarjem.

V oktobru 1990 je praznovala pri Homanu svojo šestdesetletnico. Malo bolj počasi je hodila kot ponavadi, toda sredi svojih najbližnjih, sredi daril in sredi cvetja je bila mladostna kot ponavadi. Kako je mogoče, da se je njeno srce za vedno ustavilo, njen smeh za vedno zamrl. Ni ga več, toda vsem nam

ostaja čudovit spomin na ta smeh, na Akico, ki je tako zelo ljubila Loko in je bila zanjo pripravljena storiti vse.

Odšla je od nas in z njo del Škofje Loke. Toda ko bomo hodili po Mestnem trgu našega

čudovitega tisočletnega mesta, ki mu je po svoje dala svoj pečat, se bomo Ločani Košeni-nove Akice vedno z radostjo v srcu spominjali.

Zdravko Krvina